

DOPISY

DOPISY LAICKÉHO SDRUŽENÍ SV. DOMINIKA

Závěr ledna je ve v našem řádu ve znamení sv. Tomáše Akvinského - velikána našeho řádu. Při vzpomínce na velikány řádu, církve, společnosti jsme v pokušení domnívat se, že nic neznamení, že jsme jen bezvýznamné kolečko. Už sama skutečnost, že neexistuje stroj s bezvýznamným kolečkem nás může povzbudit, ale Pavel nám dává hned dva obrazy které dokazují, že není důležitých a méně důležitých. Jedním je obraz mystického těla Kristova - organismu a druhým je Boží stavba, která spočívá na základech, které položil Kristus. Stavba je z nejrůznějších materiálů, ale pevnost stavby nezajišťuje krásná štuková výzdoba nebo zlacení. Tíhu stavby nesou kameny, často neotesané. Jsou sice skryté pod omítkou, ale bez nich stavba nebude stát. O důležitosti všech orgánů (i těch choulostivých, které se tím více zakrývají) výmluvně mluví i sám Pavel - srov. 1 Kor 12, 12 – 30. Odložme tedy nemístnou hrbatou pokoru a chopme se úkolu, který nám Bůh svěřil. Třeba jako těch neotesaných kamenů.

O. Prokop

Stálá formace

Na našich schůzkách od ledna probíráme m.j. témata stálé formace v souladu s našimi Partikulárními směrnicemi (čl. 21-22) a Stanovami (čl. 11). Pro tento účel jsme využili přednášky určené pro postulátní a noviciátní formaci našeho bývalého novicmistra Jakuba, který se ochotně této povinnosti ujal.

Nemusí se ovšem jednat nutně o monolog, spíše by bylo na místě sdílení zkušeností k danému tématu. Proto uvádím následující plán na příštího půl roku a prosím všechny členy, aby přispěli do případné diskuse.

Leden:	Studium
Únor:	Modlitba
Březen:	Způsoby dominikánské modlitby
Duben:	Breviář
Květen:	Eucharistie
Červen:	Hlásání Božího slova

Vincenc

Z akt volební generální kapituly Řádu kazatelů v Providence 2001

(440) Radujeme sa z rastúcej vitality toľkých Dominikánských laických bratstiev a zo vzniku nových skupín laikov dominikánov

v rozličných častiach sveta. Ich prítomnosť je „zdrojom nového života pre Reholu“ (*Správa Magistra*, 6.5.2) a obohatením jej poslania. Jasné a sľubnejšie uvedomenie si povolania laikov a ich laického poslania v Cirkvi, v Reholi a vo svete, silná príťažlivosť dominikánskej charizmy, naproti tomu poslanie kázať Božie slovo v tomto svete; a vitalita a apoštolské voľby Dominikánskej rodiny, sú stimulom a evanjeliovou výzvou na vtelenie, rozličným spôsobom, dominikánskeho života a poslania v osobitných podmienkach laickej Cirkvi.

(441) Dominikánske laické bratstvá sa obnovujú a omlazujú v niekoľkých krajinách (porov. *Správa Magistra*, 6.5.1). To isté sa nedeje u ostatných. Pravdepodobne sa to bude musieť prekonať alebo nepostupovať podľa starých metód; bude treba zvýšiť pozorosť, záujem a spôsob prijímania (návštevníkov a hostí), ktoré bratia poskytujú, takisto sa bude musieť zvýšiť kvalita formácie, ktorá sa poskytuje. Niekedy, bratia nechápeme, a preto si ani neceníme ich povolanie v lone Rehole, v službe ich poslania jako laikov v rozličných prostrediach vo svete: v oblasti rodinnej, politickej, sociálno-kultúrnej, ekonomickej a pracovnej (porov. *Lumen Gentium* 31). Na túto našu definíciu už upozornila Kapitula v Bologni (34.3) a v poslednom čase Magister rehole, brat Timothy Radcliffe, v svojej „Správe o stave Rehole“ (č. 34,3 – *Správa Magistra* 6.5.1).

(442) Okrem Dominikánskych laických bratstiev vznikajú nové skupiny dominikánskeho laikátu. „Niekedy sa prejavuje ustaros-

tenosť z toho, že tieto nové skupiny zostávajú na pokraji laických bratstiev (...) avšak nemôže tu vzniknúť nijaká rivalita. Bratstvá majú nenahraditeľnú úlohu v živote Rehole“ (*Správa Magistra* 6.5.2) a každá jedna z nových skupín (Dominikánske mládežnícke hnutie, Medzinárodne dominikánske dobrovoľnícke hnutie, Hnutie pridružených ku Kongregáciám sestier, Laici pridružení ku bratom atď.) prežíva svojím spôsobom základné dominikánske hodnoty: modlitbu, štúdium, spoločenstvo a kázanie v rozličných prostrediach.

Hereze III.

Nicejský (Nikajský) koncil

Pod vedením rímskeho cisára Konstantina Velikého se 20. března roku 325 setkalo více než 220 biskupů, aby objasnili spor otřásající tehdejší církví: „Jsou Bůh Otec a Syn jedné podstaty nebo je mezi nimi rozdíl?“ I do této doby docházelo k teologickým výměnám názorů s heretiky a bylo již svoláno několik synod s cílem udržet jednotu církve (o první je zmínka v 15. kapitole Skutků apoštolů). Závěry synod byly považovány za závazné a v souladu s Duchem sv.

Jako koncily jsou označovány nepravdělné nadregionální synody, na nichž jsou učiněna závazná dogmatická rozhodnutí neboli základní a všeobecně závazná pravda stvrzující obsah křesťanské víry. První Nicejský je považován za ekumenický

koncil, neboť ho uznávají všechny křesťanské církve (protestanti respektují první tři koncily, ortodoxní církve prvních osm a katolická církev všechny).

Historická situace se ve 20. letech 4. století pro křesťany změnila, bylo ukončeno nebo zmírněno pronásledování křesťanů. Roku 311 jeden z tehdy vládnoucích císařů (existoval systém tetrarchie) zanechal krátce před svou smrtí pronásledování křesťanů a vydal překvapivě toleranční edikt, aby se křesťané mohli modlit za jeho uzdravení. Dosavadní systém vlády ztroskotal na dynastických zájmech jednotlivých vladařů, k rozhodné bitvě dochází r. 312 u Milvijského mostu. Vítězem a jediným panovníkem se stal Konstantin, kterému se v tomto boji dostalo vidění Kříže. Křesťanství se začalo stávat masovým náboženstvím, císař Konstantin se nechával nazývat spolubiskupem a zasahoval do vnitrocírkevních záležitostí. Tlak pronásledování přestává stmelovat bratry a sestry v lásce a obětavosti, rozšiřuje se kontakt s okolním světem a vzájemné ovlivňování, do církve vstupovali i lidé vlažní, vypočítaví, vnášejí cizí prvky; brzy dochází k rozsáhlým ostrým sporům, nejvyhrocenějším se stal spor ariánský.

Arius, oblíbený kazatel a vážený asketa, byl duchovním správcem v Alexandrii. Zcela odděloval Logos od Boha a v tom mnozí křesťané viděli rozpor ve srovnání s počátkem Janova evangelia. Exkomunikací Aria se situace ještě více vyhrotila. Proto císař Konstantin sezval všechny zúčastněné na koncil do

Nicey, nedaleko císařské rezidence.

Diplomacií se mu podařilo v obtížných jednáních dosáhnout určité dohody. A tak na prvním koncilu se ustanovuje, kdy mají být slaveny Velikonoce a slavnostně je vyhlášeno tzv. *Nicænum*, vyznání víry. Vyzvedlo Krista v ostrém protikladu k teoriím Aria: Pravý Bůh z pravého Boha, zrozený ne stvořený, jedné podstaty s Otcem. Vyznání pak ještě končí pohrůzkou klatby. Ani tak nebyl spor zcela ukončen a trval dalších 50 let, kdy správné chápání Boží Trojice řešil až koncil další.

Judita

Konstantinopolský koncil

R. 379 se Theodosios, původem ze Západu stal císařem Východu. Vládl od 379 do 393. Byl přesvědčeným stoupencem nikajského učení, tj. vyznával, že Kristus se narodil z Otce přede všemi věky, Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha, zrozený ne stvořený, stejné podstaty s Otcem. Theodosios se rozhodl vyřešit spor s arianismem. S tímto úmyslem svolal koncil, který zasedal Konstantinopoli od května do září r. 381. Byl to do velké míry koncil kappadockých otců, ke kterým patřil Basil Veliký, Řehoř z Nazianzu a Řehoř z Nyssy. Tito Otcové jsou známí svým odporem vůči arianismu a svým učením o Nejsv. Trojici, že Otec, Syn a Duch sv. jsou jeden Bůh ve třech osobách. Hereze, s nimiž Kappadočané bojovali, byly na koncilu v souladu s jejich učením odsouzeny. Je takřka jisté, že právě z tohoto koncilu vzešlo vyznání víry, které dnes známe

jako nicejsko-cařihradské či nikajsko-konstantinopolské.

V Konstantinopoli byly odsouzeny tři hereze: **arianismus**, **makedonismus** a **apollinarismus**. Připomeňme si, že arianismus považoval Krista za zrozeného i stvořeného a Ježíš neměl dle této hereze lidskou duši. Toto učení se u germánských kmenů udrželo až do 7. stol. i přes jeho odsouzení na sněmu.

Makedonisté věřili v božství Syna, ale Ducha sv. považovali za stvoření. Z biskupů na tomto sněmu bylo 36 makedonistů a tito sněm předčasně opustili i když vyznání víry přímo neříká, že Duch sv. je Bůh, ale že je uctíván zároveň s Otcem a Synem, drží se biblických výroků a bylo tedy vůči makedonistům jaksi diplomatické.

Apollinarismus učil, že Ježíš Kristus neměl lidskou duši. Tento názor byl odsouzen r. 337 v Římě a definitivně na tomto koncilu. Konstantinopolský koncil je považován za 2. ekumenický. Jeho vyznání víry, i když nepřesvědčilo makedonisty, se stalo nejekumeničtějším vyznáním křesťanstva a je užíváno ve východní i západní církvi s tím rozdílem, že na Východě Duch sv. vychází z Otce skrze Syna.

Po tomto koncilu vznikl další velký spor, který vyvolalo prohlášení, že konstantinopolský biskup má být ctěn hned po římském. To se nelíbilo v Římě, protože to naznačovalo, že primát římského biskupa je na základě skutečnosti, že Řím je hlavním městem říše. Ještě větší odpor to vyvolalo v Alexandrii, která byla druhým stolcem po Římu. Alexandrijští biskupové byli

ctižádostiví a mocní a při každé příležitosti konstantinopolské pokořovali. Tyto mnohé zápasy předcházely Chalcedonskému koncilu v r. 451.

Když r. 381 dospěla nauka o Trojici do jisté míry k závěru, bylo možno se obrátit k christologickým otázkám, které pak řešil právě Chalcedonský koncil.

Monika

Příště: Efezský koncil (Jeroným); Chalcedonský koncil (Adelaida)

Přejeme hojnost Božího požehnání:

Narozeniny

† Albert Miroslav Němec	12.2.1917
Lukáš Jirka	1.3.1958

Úmrtí

† Albert Miroslav Němec	11.2.1999
-------------------------	-----------

Svátek

Jordán (Saský) Basl	13.2.
---------------------	-------

☺ ZPRÁVY ☹

Setkání Rady 2. 3. 2004 v 15:30 hod.

Příští schůzka MS bude 2. 3. 2004 od 16 hod.

DOPISY - informační měsíčník laiků O.P. Vydává Laické sdružení sv. Dominika - Místní sdružení Panny Marie Růžencové, Jiráskovo nám. 30, 301 54 Plzeň; e-mail: j.horacek@centrum.cz. Pouze pro vnitřní potřebu. Neprodejné. Odpovědný redaktor Vincenc J. Horáček. Příspěvky zasílejte na výše uvedené adresy. Redaktor si vyhrazuje právo příspěvky upravovat a krátit.